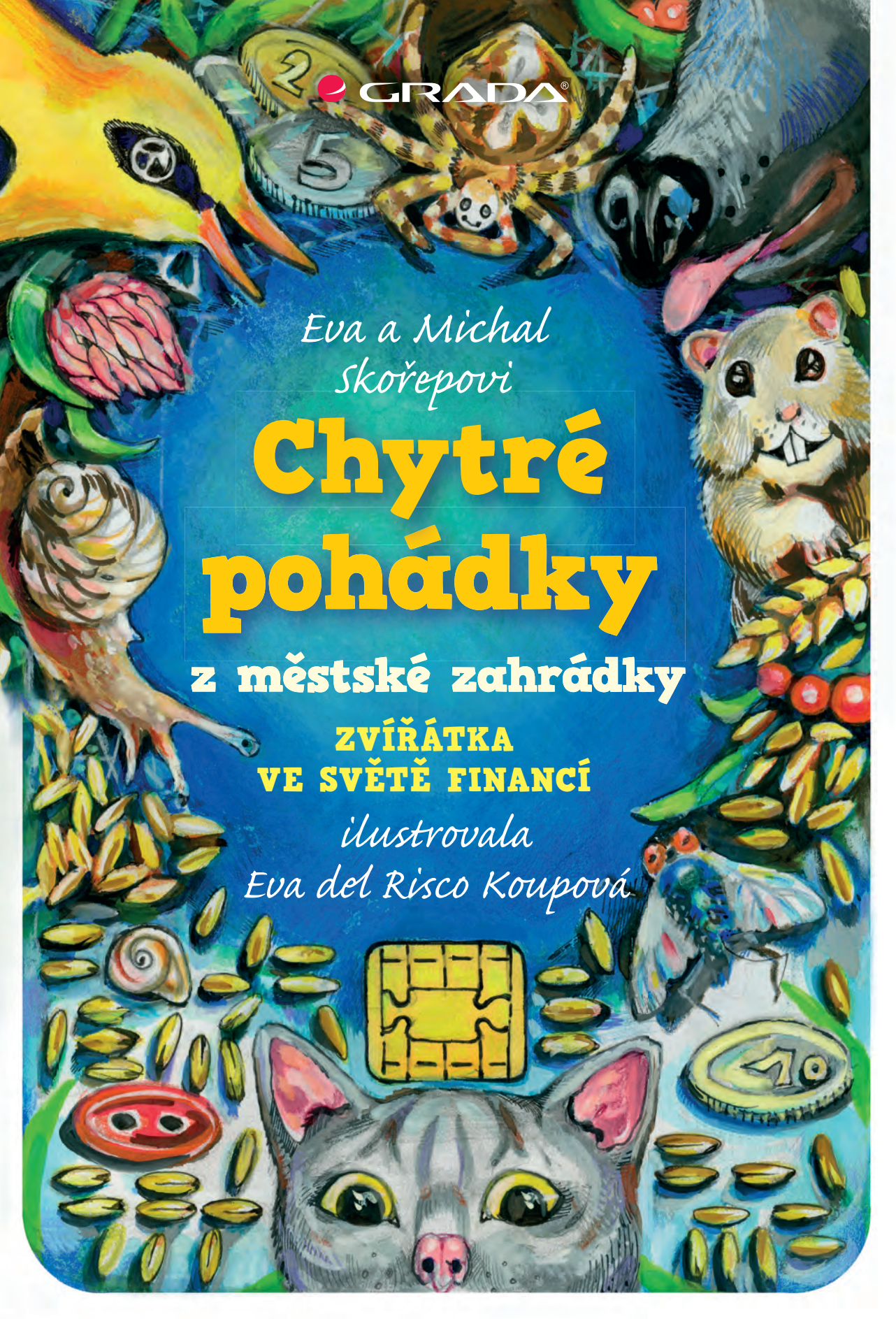

GRADA®

*Eva a Michal
skořepovi*

Chytré pohádky

z městské zahrádky

**ZVÍŘÁTKA
VE SVĚTĚ FINANCÍ**

*ilustrovala
Eva del Risco Koupová*

*Eva a Michal
skořepovi*

Chytré pohádky

z městské zahrádky

**ZVÍŘÁTKA
VE SVĚTĚ FINANCÍ**

*ilustrovala
Eva del Risco Koupová*

Eva Skořepová, Michal Skořepa

Chytré pohádky z městské zahrádky

Zvířátka ve světě financí

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala GRADA Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 4929. publikaci

Ilustrace Eva del Risco Koupová
Realizace obálky Jan Dvořák
Sazba Jan Šístek
Odpovědná redaktorka Michaela Průšová
Počet stran 88
První vydání, Praha 2012
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© GRADA Publishing, a.s., 2012

ISBN 978-80-247-4374-5

GRADA Publishing: tel.: 234 264 401, fax: 234 264 400, www.grada.cz

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7626-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7627-9 (ve formátu EPUB)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Obsah

Kočíí loupežnice	5
(Výdělek jako odměna za práci)	
Jak se straka Pika chystala na zahradní slavnost	15
(Peníze jako prostředek směny a uchovatel hodnoty)	
Moucha Blanka na dobrodružné výpravě	27
(Banka a služby bankomatu)	
Myš Markéta ze supermarketu	37
(Bezhotovostní platební styk)	
O spořivém křečkovi	47
(Význam úspor, rezerv a péče o majetek)	
Míla a Míla touží po domečku	59
(Výhody a nevýhody nákupu na úvěr)	
Kokršpaněl a jeho pán	69
(Role daní a veřejných financí)	
Pavoučí pohádka o štěstí	77
(Pomoc druhým v nouzi)	

Ahoj děti!

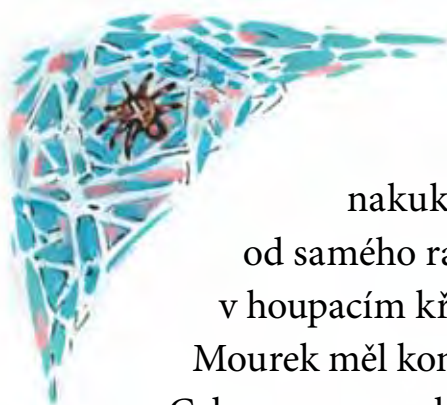
Jmenuju se Rudla. Vítám vás u nás ve městě. Jsem malý, protáhnu se i tou nejmenší skulinkou a mohu tak lehce sledovat dění kolem mě. Nic mi neunikne. Pozorování vás, lidí, je opravdu velmi napínavé. Všechno, co jsem se dozvěděl, pečlivě spřádám do pohádek. Ty nejzajímavější z nich naleznete právě v této knížce. Doufám, že se vám budou líbit.

Pěkné počteníčko vám přeje

Rudla Kríž

Kočičí loupežnice

Na verandě rodinného domku seděl kočičí kluk Mourek. Jarní sluníčko nakukovalo dovnitř velkými okny už od samého rána a on spokojeně odpočíval v houpacím křesle. Lidská smečka odešla – Mourek měl konečně trochu času sám pro sebe. Celou noc se proháněl po střechách s ostatními kocoury a zpíval své mrouskavé: „Mňňňáááóóó, mňňňáááóóó, co se ve městě staaalllóóó.“ Nezapomněl ani na pravidelnou noční obchůzku. Po tak namáhavé noci byl pořádně unavený.

Nemohl si ale lehnout na svůj polštářek jen tak, celý špinavý a umolousaný s pacičkami od bláta. Na řadu tedy přišla ranní hygiena. Mourek si olizoval svůj kožíšek pěkně kousek po

kousku. Jeho zrzavobílé proužky brzo zářily stejně jako paprsky sluníčka. Ještě vyčistit náprsenku a bílé tlapičky.

Ty vypadají jako ponožky, ve kterých ráno odešel do školy můj člověčí kamarád Toník, pomyslel si Mourek.

Konečně je vše hotovo. Je čistounký a spokojeně se pohupuje v křesílku. Oči se mu zavírají a zdá se mu, že staré hodiny vedle okna tikají čím dál pomaleji: tiktak, tiktak, tik ... tak ... tik...

Najednou vzduchem zahřmělo: buch a křáp! To spadl květináč hned vedle houpacího křesla. Mourek okamžitě vyskočil na všechny čtyři a rozhlížel se. V rohu verandy stála vylekaná kočka Líza. Protáhla se pootevřenými dveřmi a chtěla se vrhnout na misku s mlékem, které ji svou vůní přivábilo až ze zahrady. Nechtěně přitom strčila do květináče, a teď tu stojí celá vystrašená. Oči zelené jako smaragdy do široka otevřené, šedobílé chloupky na tělíčku schlíplé.

To se Mourkovi vůbec nelíbilo. Zavrčel: „To jsi ty, vrrrau, ta Líza, vrrrau, co mně vždycky všechno mlíčko slízá?“ Líza hned poznala, že o snídani bude muset bojovat.

Kočí rvačky většinou nekončí dobře, ale nejedla už několik dní a hlad byl silnější než její strach z velkého kocoura. Divoce

se na něho podívala. Zastráším ho, řekla si. Takový lenivec, co se od rána povaluje na polštáři, mi nemůže nic udělat. Nahrabila se a špičkou ocasu pohybovala ze strany na stranu. Dávala tak Mourkovi najevo, aby jí uhnul z cesty.

Mourek se ale nechtěl o svoji misku s nikým dělit. Toník mu do ní pravidelně každé ráno přináší vlahé mlíčko, maso nebo kočičí křupky. Snídaně je pro něho, pro Mourečka. Ne pro žádnou poběhlici. „To je moje snídaně,“ zavrčel na Lízu a nahrbil se. Byl připraven skočit, v případě že se Líza jen o píd' přiblíží k misce. Ve svém oranžovém kožichu vypadal skoro jako malý tygr. Líza věděla, že ten kočičí kluk dostává mlíčko každé ráno čerstvé. Jedna miska by mu snad nechyběla. Už si ani nepamatuju, kdy jsem měla plné břicho já, povzdechla si a připravila se k útoku. Ještě stihla naježit hřbet, aby vypadala o něco větší a silnější, než ve skutečnosti je, a opatrně se k misce přiblížila o jeden kočičí fousek.

Takovou drzost Mourek nevydržel. Jedním skokem byl u Lízy, vyprskl své skřípavé: „ňaaauuu,“ a dal jí packou jednu za ucho. Líza zavřeštěla: „auuuuu,“ hbitě se otočila a packou

mu pohlavek vrátila. Vrhli se
jeden na druhého – chlupy
létaly na všechny strany.

Zakousnutí do sebe
se kouleli z jedné
strany na druhou
jako obrovský
duhový míč.
Z chlupaté

koule občas vykroukla přední tlapka, zadní tlapka, ouško nebo ocásek. Pustili se až ve chvíli, kdy svými propletenými tělíčky narazili do misky s mlékem. Šplouch. Miska se převrhla a mléko je zchladilo oba dva.

Z mokrých kožíšků jim stékaly bílé kapičky. Provinile pozorovali kaluž, která se rozlévala do všech stran.

„No, to se vám tedy povedlo,“ ozvalo se nad jejich hlavami. „Toník nebude rád, že po vás bude muset uklízet celou verandu,“ pokyvoval hlavou ze své sítě Ruda Kříž. Byl to pavouk-křížák, který s oblibou všem říkal, že každý si musí nést svůj kříž životem sám. Ostatně on byl dobrým příkladem. „Slečno Lízo, vy moc nepopotahujte. Je zbytečné brečet nad rozlitém mlékem. Raději s tou podlahou rychle něco udělejte. Vlákna mé pavučiny se lehounce rozhoupala, vypadá to, že se k domu blíží nějaké kroky.“ Líza a Mourek vylekaně pohlédli jeden na druhého a bez jakéhokoli domlouvání se pustili do práce. Jazyčky slízávali rozlité mléko o sto šest. Pěkně společně – pomáhali jeden druhému. Líze se podařilo alespoň trochu zahnat to ukrutné kručení v bříšku. Mourek si zase oddechl, že se k rozbitému květináči nepřidá ještě ušpiněná podlaha. I tak se na něho budou lidé z člověčí smečky zlobit.

S poslední kapkou mléka, o kterou se ochotně postarala Líza, se otevřely dveře a na prkenné podlaze přistála velká bota. Byl to Toníkův tatínek, který přišel

